

Ὁ λαὸς δὲ πάντοτε εὐκολόπιστος καὶ στὸ τέλος προδομένος, πείθεται. Τὴν δεκαετία τοῦ '80, λαφυραγωγεῖ τὸ κράτος ἡ πρώτη γενιά. Ταυτόχρονα ἐκλύει τὶς χειρότερες ροπές τοῦ νεοελληνικοῦ χαρακτήρα, καλλιεργεῖ τὰ ἐλαττώματα τοῦ λαοῦ καὶ ὄχι τὶς ἀρετές του. Τὴν διαφθορὰ διὰ τοῦ λεγόμενου «πολιτικοῦ χρήματος» καὶ τῶν περιβόητων «διαπλεκόμενων συμφερόντων», ποὺ ὅλοι τὰ κατήγγειλαν καὶ οὐδὲς τὰ ἀποκάλυπτε, γιατί ἀφοροῦσε τοὺς ἴδιους καὶ συγγενικά τους πρόσωπα. Τὶς ραγδαῖες ἀναρριχήσεις ἀναξιοκρατικῶ δικαιώματι καὶ κομματικῆ προωθήσει. Τὴν γενικευμένη ἠθική του ἀμέσου συμφέροντος καὶ τοῦ ἄνομου πλουτισμοῦ- «δωράκι στὸν ἑαυτὸ τοῦ»- ὅπου ὁ ὑστερῶν σὲ κακοποιὸ εὐρεσιτεχνία ἐνίωθε ὅτι κοροϊδοπιάνεται καὶ αὐτοαδικεῖται, μὲ ἓναν λόγο τὸ κλίμα σκυβαλοκρατίας, λωποδυτοκρατίας καὶ σαλταδορισμοῦ, ποὺ ἡ λαϊκὴ θυμοσοφία συνόψισε εὐθύβολα στὸ ἀπόφθεγμα: «τὰ λίγα βγαίνουν μὲ κόπο, τὰ πολλὰ μὲ κόλλο». (Γ. Καλλιόρη, «ἔξ ἐπαφῆς», ἔκδ. «Ἀρμός», σὲλ 13).

Τὴν δεκαετία τοῦ 80, ἐκκολάπτεται ταυτόχρονα καὶ ἡ δεύτερη γενιά τῶν σαλταδόρων καὶ λοιπῶν κηφήνων, ποὺ ἀνυπομονεῖ νὰ λάβει τὰ ἡνία. Στὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '90 ἔρχεται ἡ ὥρα της. Χρυσὴ ἐποχὴ γιὰ ἐπαγγελματίες συνδικαλιστές, κλεφτοκατσικάδες καὶ λοιπὲς ἀναθυμιάσεις καὶ μαγαρισιὲς ποὺ ζητωκραύγαζαν δουρικὰ τὸ κόμμα. Ἡ μεγάλη λεηλασία τοῦ κράτους, χάρις καὶ στὴν ἀπραξία τοῦ λαοῦ, ποὺ ἐθίζεται στὴν βορβορώδη εὐτέλεια καὶ κυρίως στὴν αἴσθησι πὼς ὅλα ἐπιτρέπονται ἄνευ ὀρίων καὶ χαλινοῦ. (Ἡ τότε ἀφωνία καὶ ἔλλειψη ἀντίδρασης ὀδήγησε στὴν τωρινὴ "πάγκαλη" χαιρεκακία περὶ τοῦ «μαζὶ τὰ φάγαμε». Ὅπως ὅλοι οἱ ἐγκληματίες καταφεύγει στὴν θρασύδειλη καὶ ἀνήθικη τακτικὴ τῆς ἀποφυγῆς τῆς εὐθύνης. Ὁ ἴδιος ὅμως καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ὀργάνωσης νομοθετοῦσαν καὶ ὄχι ὁ λαός. Ἄν ἐγὼ ὁ δάσκαλος, ἀφήνω τοὺς μαθητές μου «νὰ κλέβουν» στὰ διαγωνίσματα καὶ «νὰ ἀντιγράφουν», τὴν ἐπόμενη φορὰ θὰ ἔλθουν ὅλοι ἀδιάβαστοι. Ποιὸς εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς τάξης; Ὅλοι μαζί;).

Τὴν δεύτερη αὐτὴ δεκαετία τοῦ «χρυσοῦ θερισμοῦ», ὅπως ὀνομάζει ὁ Πλούταρχος τὴν ἐνασχόληση μὲ τὴν πολιτικὴ, ἀνδρώνεται καὶ ἡ τρίτη γενιά τῶν... ἐκτελεστῶν του λαοῦ, ἄθλια ἀπολειψάδια τῆς Νέας Τάξης, χωρὶς ἰθαγένεια, Γραϊκύλοι, ἡμιμαθεῖς φραγκολεβαντίνοι. (Δρούτσας, Μπιρμπίλη, Γερουλάνος, Παπακωνσταντίνου καὶ λοιποὶ ἀγνώστου προελεύσεως).

Γιὰ τὴν τρίτη γενιά καὶ τὴν «προσφορά» της στὸν τόπο, δὲν ὑπάρχουν λόγια. Ἡ σκέψη ἀδυνατεῖ νὰ ἐρμηνεύσει μὲ λογικὲς κατηγορίες τὸν

βίο και τὴν πολιτεία της. Μόνον παρανοϊκὸς μπορεῖ νὰ διαρρήξει τὴν κρούστα τρέλας καὶ ψευτιᾶς ποὺ τὴν περιβάλλει.

Τρεῖς γενιές ἀχρειότητας καὶ ἐξαπάτησης ἑνὸς ὀλόκληρου λαοῦ. Κάποιοι θὰ ποῦν ἔγιναν καὶ πράγματα σωστά.

Ὅμως «πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖο ἐκβᾶν ἕκαστον τῶν πρὶν ὑπαρξάντων κρίνεται», τὸ τελευταῖο συμβᾶν κρίνει ὅλα τὰ προηγούμενα. Τώρα ποὺ ξεβράζονται οἱ ἀπατεωνιές τους, στὶς ὁποῖες μυοῦσαν καὶ τὶς οἰκογένειές τους, κατανοοῦμε πλήρως τὸ τί γινόταν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια.

Τώρα ζητοῦν ἀπὸ τὸν λαὸ νὰ δείξει ἐντιμότητα, νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ὑποχρεώσεις του, νὰ μεταμορφωθεῖ ἐν μία νυκτὶ σὲ πειθαρχημένο πολίτη. Προηγήθηκαν τρεῖς δεκαετίες θηριώδους διαφθορᾶς, ἀπαιδευσίας καὶ ἀναξιοκρατίας. Τώρα εἶναι ἀργά. Μόνο ἂν φύγουν ἀπὸ «τὸ κάδρο» -κατὰ τὴν ἐλεεινὴ φράση- οἱ ὑπαίτιοι καὶ κυβερνήσουν ἄνθρωποι ποὺ θὰ φιλοτιμήσουν τὸν λαὸ διὰ τοῦ παραδείγματός τους, θὰ σωθεῖ ἡ πατρίδα. Καὶ θὰ ἔρθει ἡ εὐλογημένη ὥρα...

«Ἡ ζωὴ ποὺ ἐκάναμε μᾶς βοήθησε στὴν Ἐπανάσταση. Διότι ἤξεύραμε τὰ κατατόπια, τοὺς δρόμους, τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμάθαμε τὴν πείνα, τὴν λέρα, τὴν κακοπάθεια. Ἐσυνηθίσαμε νὰ καταφρονοῦμε τοὺς Τούρκους», ποὺ θὰ πεῖ ἔλαβαν συνείδηση τῆς ἐλευθερίας τους, πρὶν τὴν ἀποκτήσουν καὶ ἐξωτερικά, ὅπως μᾶς τὰ ἱστορεῖ ὁ Κολοκοτρώνης. Τώρα καὶ ἐμεῖς μαθαίνουμε τὴν κακοπάθεια καὶ συνηθίζουμε νὰ καταφρονοῦμε τὴν κομματικὴ λέρα. Κάποια στιγμή θὰ μᾶς πιάσει τό...Ἑλληνικό μας.

Κάποτε, μία μέρα ποὺ συζητοῦσαν δύο ἀπλοὶ ἄνθρωποι, δύο ψαρᾶδες ἦταν -γράφει ὁ Μυριβήλης- γιὰ τὴν πίεση ποὺ ἀσκοῦν οἱ μεγάλες δεξιές καὶ ἀριστερές δυνάμεις πάνω στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου γιὰ τὰ συμφέροντά τους, ὁ ἓνας ξεστόμισε μία φράση ποὺ μὲ ξαφνίασε. Εἶπε ὀργισμένος: «Ἄν μᾶς πιάσει καμμιά μέρα τὸ Ἑλληνικό μας...» (πέρ. «Γνώσεις», 1959).

Αὐτὸ τὸ «Ἑλληνικό μας» πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε πάλι. Κι αὐτὸ δὲν περιέχει λόγια, περιέχει θυσίες, καὶ ὀνομάζεται Λεωνίδας καὶ Παλαιολόγος καὶ Παπαφλέσσος καὶ Μελὰς καὶ Αὐξεντίου. Αὐτὸ «τὸ Ἑλληνικό μας» περιφρόνησε καὶ δὲν φρόντισε τὸ κράτος νὰ καλλιεργήσει συστηματικά, ἐντατικά στὴν ψυχὴ τῆς νέας γενιᾶς, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ φοβοῦνται οἱ ἐχθροὶ του Γένους καὶ αὐτὸ ὑπονόμευσαν μὲ χίλιους τρόπους.

Καὶ γιὰ νὰ κλείσουμε, ὅπως ξεκινήσαμε, γιὰ τὶς τρεῖς γενιές του... ὀργανωμένου ἐγκλήματος, παραπέμπω σ' ἓνα κείμενο τοῦ Φώτη Κόντογλου ἀπὸ τὸ θαυμάσιο «Εὐλογημένο καταφύγιο». (σέλ. 213):

Μία φορά ἦταν ἕνας σουλτάνος αἰμοβόρος καὶ τὸν καταριότανε ὅλος ὁ κόσμος. Τὴ νύχτα γινότανε «τεπίλι», δηλαδή ἔβαζε ξένα ροῦχα καὶ γύριζε μέσα στὸ σοκάκια καὶ στὰ μαγαζιά, γιὰ νὰ δεῖ τί ἔλεγε ὁ κόσμος γι' αὐτόν. Ἀπὸ παντοῦ ἄκουγε κατάρες καὶ βλαστήμιες. Μὰ δὲν ἀπελπίζότανε. Δύο-τρία χρόνια ἔβγαινε στὴ βόλτα, μὰ δὲν ἄκουσε μήτε ἕναν ἄνθρωπο νὰ πεῖ καλὸν λόγο γιὰ τὸν σουλτάνο. Ἀπάνω στὰ τρία χρόνια, ἐκεῖ πού περπατοῦσε ἕνα βράδυ σ' ἕναν δρόμο, μία γριά, πολὺ γριά, τὸν γνώρισε, κι εἶπε: «Πολυχρονεμένε μου σουλτάνε, μέρες νὰ κόβει ὁ Ἄλλὰ ἀπὸ μένα, χρόνια νὰ σοῦ τὶς δίνει».

Ὁ σουλτάνος παραξενεύτηκε πῶς βρέθηκε ἄνθρωπος νὰ τὸν εὐχηθεῖ, καὶ ρώτησε τὴ γριά τί καλὸ εἶχε δεῖ ἀπὸ αὐτόν καὶ τὸν εὐχιοότανε.

Κι ἡ γριά τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ δὲ μὲ μέλει νὰ μὲ σκοτώσεις, γιατί εἶμαι γριά. Ἐγὼ ἔφταξα τρεῖς σουλτάνους, τὸν παππού σου, τὸν πατέρα σου κι ἐσένα».

«Λοιπόν», τῆς λέγει ὁ σουλτάνος, «τί ἄνθρωπος ἦτανε ὁ παππούς μου;».

«Ὁ παππούς σου», λέγει ἡ γριά, «ἦτανε κακὸς ἄνθρωπος. Κρέμαζε, παλούκωνε, ἔσφαζε».

«Κι ὁ πατέρας μου;» τὴ ρωτᾷ ὁ σουλτάνος.

«Ὁ πατέρας σου ἦτανε χειρότερος ἀπὸ τὸν παππού σου», λέγει ἡ γριά.

«Κι ἐγώ», τὴ ρωτᾷ ὁ σουλτάνος, «τί ἄνθρωπος εἶμαι;».

«Ἐσὺ εἶσαι πιὸ παλιάνθρωπος ἀπὸ τὸν πατέρα σου».

«Καὶ τότε, γιατί μὲ πολυχρονίζεις;», τὴ ρωτᾷ πάλι ὁ σουλτάνος.

«Σὲ πολυχρονίζω, ἐπειδὴ ὁ πατέρας σου ἦτανε χειρότερος ἀπὸ τὸν παππού σου, κι ἐσὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν πατέρα σου, παρακαλῶ τὸν θεὸ νὰ σὲ πολυχρονίζει, γιατί αὐτὸς πού θὰ 'ρθεῖ ὕστερ' ἀπὸ σένα, θὰ 'ναὶ ἀκόμα χειρότερος!»

Ἀπὸ : aktines.blogspot.com.

Πηγή : www.orthodoxia-ellhnismos.gr.